

Arrest

nr. 144 405 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 1 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie van 15 november 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BAENT, die *loco* advocaat T. LANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 november 2013 verstrekt het stadsbestuur van Oostende aan de verzoekster en de heer J. H. een ontvangstbewijs voor de afgifte van documenten met het oog op de mogelijke registratie van een wettelijke samenwoning.

Op 2 mei 2014 leggen de verzoekster en de heer J. H, een Belgische onderdaan, een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Oostende.

Op 6 mei 2014 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in hoofde van haar wettelijke samenwoning met de heer J. H.

Op 15 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissingen werden, gezamenlijk en onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 4 november 2014. Deze beslissingen zijn als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.05.2014 werd ingediend door:

*Naam: E(...) M(...) Voorna(a)m(en): M(...) T(...) Nationaliteit: Kameroense
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkenen op 2.05.2014 de wettelijke samenwoning hebben afgesloten en sinds 6.05.2014 officieel samenwonend zijn. Er kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met de Belgische referentiepersoon overeenkomstig de eerste mogelijkheid voorzien in art. 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Vermoedelijk wenste betrokkene aan te tonen overeenkomstig de tweede mogelijkheid een duurzame en stabiele relatie te hebben met de Belg en legde zij daarom volgende bewijsstukken voor:

Vliegtuigtickets, waaruit blijkt dat betrokkene en mijnheer H(...) J(...) respectievelijk naar België en Italië zijn gereisd. Op basis van de voorgelegde tickets kan echter geen verband worden gelegd tussen betrokkenen. Het is niet duidelijk in welk kader betrokkene naar België reisde of de Belg naar Italië. Voor zover dit alsnog zou kunnen worden aangetoond, blijkt dat het oudste ticket tot 21.11.2012 terug gaat, dat is dus niet van 2 jaar voorafgaandelijk aan de aanvraag tot verblijf.

Een verklaring van de ex-huisbaas van de partner opgesteld op 12.06.2014. Deze verklaart dat hij betrokkene regelmatig gezien heeft bij verschillende plaatscontroles, er staat niet bij op welke data of bij welke gelegenheden dit concreet is gebeurd. Deze verklaring werd 'geregistreerd'. Een verklaring op eer blijft uiteraard een verklaring op eer, de juridische waarde van dit te laten 'registreren' is nihil. De verklaring kan niet op echtheid en waarachtigheid worden getoetst bij gebrek aan objectief verifieerbare elementen die de verklaring vergezellen.

Uit het geheel van bovenstaande bewijzen kan daarom niet besloten worden dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie onderhouden van minstens twee jaar, gedurende dewelke ze elkaar minstens 3 keer hebben ontmoet, voor in totaal minimaal 45 dagen.

Uit het dossier blijkt evenmin dat betrokkenen een gemeenschappelijk kind zouden hebben.

Daarmee is op geen enkele wijze de voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie overeenkomstig art. 40bis, §2, 2° van de wet voldaan.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Verzoekende partij meent dat verweerster aan haar materiële motiveringsplicht is tekort geschoten.

Er kan dienaangaande worden verwezen naar art. 62 Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “ De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...) “ en de artikelen 2 (“ De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. “)

en 3 (“ De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. “) van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers is aan voormeld beginsel van behoorlijk bestuur pas voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing, afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant is (R.v.St., nr. 53.583, 07 juni 1995, Rev.dr.étr., 1995, 326) of nog, duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend is. (R.v.St., nr. 42.199, 08 maart 1993, R.A.C.E., 1993 ; R.v.St., nr. 55.056, 07 september 1995, Rev.dr.étr., 1996, 249)

Er is duidelijk sprake van machtsoverschrijding en/of machtsafwending bij de weigeringsbeslissing van verweerster. De motivering van verweerster is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig noch volledig.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de uiteenzettingen van de verzoekster die hoofdzakelijk een louter theoretisch betoog voert omtrent de draagwijdte van de materiële motiveringsplicht, blijkt enkel dat de verzoekster de mening is toegedaan dat er “*duidelijk sprake is van machtsoverschrijding en/of machtsafwending*” en dat zij de motivering van de bestreden “*op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig noch volledig*” acht. De verzoekster gaat echter in het geheel niet in op de uitvoerige redengeving opgenomen in de *supra* geciteerde bestreden beslissingen. Zij zet niet concreet uiteen waar de bestreden beslissingen precies te kort zouden schieten.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster verzuimt om te verduidelijken in hoeverre de motieven van de bestreden beslissingen zouden kunnen wijzen op een onaanvaardbare motivering. Het uiterst vage betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond. Evenmin wordt machtsoverschrijding of machtsafwending aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel kan, in zoverre het al als een ontvankelijk middel kan worden beschouwd, niet worden aangenomen.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel aan. De verzoekster verschaft de volgende toelichtingen:

“Verzoekende partij meent ook dat verweerster aan de beginselen van behoorlijk bestuur is tekort geschoten en meer in het bijzonder het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. De invulling van de wettelijke vereisten werden zeer restrictief beoordeeld door verweerster, zonder acht te slaan op de feitelijke en juridische moeilijkheden om het bewijs van een relatie te bewijzen.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekster toont met haar summiere en louter affirmatieve betoog niet concreet aan dat de vaststellingen van de gemachtigde in de bestreden beslissingen, zoals *supra* geciteerd, zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde die blijkens de motieven van de bestreden beslissingen de door de verzoekster bij haar aanvraag voorgelegde stukken in rekening heeft genomen, enig relevant gegeven over het hoofd zou hebben gezien bij zijn vaststelling dat de voorgelegde stukken geen duurzame en stabiele relatie bewijzen zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. De verzoekster concretiseert op geen enkele wijze welke moeilijkheden zij zou hebben ondervonden om haar relatie te bewijzen, terwijl uit het voornoemde artikel 40bis, § 2, 2° duidelijk blijkt dat de bewijslast dienaangaande op de aanvrager zelf rust.

De verzoekster maakt daarnaast evenmin concreet aannemelijk dat de gemachtigde op grond van de in de bestreden beslissingen uitgedrukte motieven die op zich niet worden betwist, op kennelijke onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen om de aanvraag te weigeren en om aan de verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel, is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekster betoogt als volgt:

“Dat de wettelijke samenwoning van verzoekende partij met de heer H(...) J(...) gebaseerd is op een stabiele relatie en verzoekende partij zich beroept op art. 8 E.V.R.M. dat het privé-, familie-, en gezinsleven beschermt.

Dat art. 8 E.V.R.M. bepaalt dat : “ 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. “

Wanneer een risico van schending van het aspect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats worden nagekeken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient men zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen. (cfr. EHRM, 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25 ; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34 ; EHRM, 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (cfr. EHRM, 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150)

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. (EHRM, 16 december 1992, Niemitz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Ten dezen liggen voldoende bewijzen voor dat verzoekende partij een familie- en gezinsleven heeft met de heer H(...) J(...) zoals o.a. blijkt uit de aan verweerster overgemaakte stukken :

- *Huurcontract huidige woonst met voorzieningen voor een gezin*
- *Verklaring ex-verhuurder vorige woonst H(...)*
- *Politieel onderzoek met overeenstemmende verklaringen van betrokkenen en vaststellingen van de verbalisanten*
- *Gunstig advies Parket Brugge inzake verklaring wettelijke samenwoning*
- *Verklaring wettelijke samenwoning*
- *Inburgeringscursussen en lessen Nederlands door verzoekster gevolgd*
- *Diverse steunverklaringen*
- *Foto's verzoekster en H(...)"*

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

In casu beroept de verzoekster zich op een schending van artikel 8 van het EVRM. In haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het middel beperkt de verzoekster zich echter enerzijds tot een louter theoretische toelichting omtrent voornoemde verdragsartikel en anderzijds tot het aanreiken van een aantal elementen die erop zouden moeten wijzen dat zij met haar partner, de Belgische J. H, een familie- en gezinsleven heeft. Uit verzoeksters betoog kan echter niet worden afgeleid op welke wijze de bestreden beslissingen de bescherming van dit gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM zouden hebben geschonden. De Raad benadrukt dat het, in het kader van het huidige annulatieberoep, niet volstaat aan te tonen dat men onder het toepassingsgebied van deze of gene wettelijke of verdragsrechtelijke bepaling (*in casu*: artikel 8 van het EVRM) valt, maar dat tevens duidelijk moet worden uiteengezet op welke wijze de bestreden beslissing deze of gene bepaling schendt. De verzoekster blijft op dit laatste punt geheel in gebreke nu zij niet duidelijk maakt hoe artikel 8 van het EVRM *in casu* zou zijn geschonden.

Het derde middel is onontvankelijk.

2.4. In het vierde en laatste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

De verzoekster verschaft de volgende toelichtingen:

"Verweerster heeft de wettelijke vereisten verkeerd toegepast. Immers kan het bewijs van de duurzame en stabiele relatie niet alleen worden aangetoond - indien de partners bewijzen dat elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.- maar ook – indien de partners bewijzen gedurende

minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of in een ander land te hebben samengewoond. –

Welnu, uit de voorgelegde stukken blijkt vooreerst dat verzoekster met H(...) heeft samengewoond op zijn oud adres in de Kapucijnenstraat (...), zoals dit werd verklaard door de eigenaar C(...) J(...). Deze laatste heeft zijn verklaring dd. 12/06/2014 laten registreren te Oostende op 17/06/2014.

Volgens verweerster is de juridische waarde van dit registeren nihil... Echter heeft C(...) J(...) met de registratie van zijn verklaring willen aantonen dat ze waarachtig is en bijgevolg een tegenstelbaar rechtsfeit betreft.

Daarnaast is ook uit de stukken gebleken dat verzoekster reeds op 10/02/2012 een relatie startte met H(...). Het vereiste van 3 ontmoetingen voor in totaal 45 dagen is tenslotte bewezen uit de bovenvermelde chronologie en meer in het bijzonder de vaststellingen dat reeds in oktober 2013 de aanvraag tot wettelijke samenwoning bij de bevoegde stadsdiensten werd gedaan, dat beide partners door de politie werden onderhoord in februari 2014 en dat de registratie van de wettelijke samenwoning is gebeurd op 02/05/2014, dus na controle door de wijkagent zoals wordt bevestigd door een attest van samenstelling gezin (en attesten van woonst).”

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...];

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of in een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen. [...].”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

(...)”

Uit de samenlezing van de voormelde artikelen van de vreemdelingenwet volgt dus dat de voorwaarden bepaald in artikel 40bis van de vreemdelingenwet ook van toepassing zijn op de familieleden van een Belg vermeld in § 2, eerste lid, 1° tot 3° van voormeld artikel.

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet, voorziet aldus in een verblijfsrecht voor de niet-Belgische partner van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

Uit de bewoordingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het aan de aanvrager toekomt het bewijs te leveren van de duurzame en stabiele partnerrelatie, hetgeen hij of zij kan doen door één van de volgende bewijzen naar voor te brengen:

1° het bewijs dat de partners gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken hebben samengewoond;
2° het bewijs dat de partners elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen tezamen met het bewijs dat zij in die periode van minstens twee jaar zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en elkaar drie maal ontmoet hebben gedurende in totaal minstens 45 dagen;
3° het bewijs dat de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt vastgesteld dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet op een afdoende wijze is aangetoond, nu onvoldoende bewijs voorligt noch van het feit dat de partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag noch van het feit dat zij elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. In de bestreden akte wordt ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door de verzoekster ter staving van haar verblijfsaanvraag. De gemachtigde zet als volgt de redenen uiteen waarom de voorgelegde stukken niet kunnen volstaan als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkenen op 2.05.2014 de wettelijke samenwoning hebben afgesloten en sinds 6.05.2014 officieel samenwonend zijn. Er kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met de Belgische referentiepersoon overeenkomstig de eerste mogelijkheid voorzien in art. 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Vermoedelijk wenste betrokkene aan te tonen overeenkomstig de tweede mogelijkheid een duurzame en stabiele relatie te hebben met de Belg en legde zij daarom volgende bewijsstukken voor: Vliegtuigtickets, waaruit blijkt dat betrokkene en mijnheer H(...) J(...) respectievelijk naar België en Italië zijn gereisd. Op basis van de voorgelegde tickets kan echter geen verband worden gelegd tussen betrokkenen. Het is niet duidelijk in welk kader betrokkene naar België reisde of de Belg naar Italië. Voor zover dit alsnog zou kunnen worden aangetoond, blijkt dat het oudste ticket tot 21.11.2012 terug gaat, dat is dus niet van 2 jaar voorafgaandelijk aan de aanvraag tot verblijf.

Een verklaring van de ex-huisbaas van de partner opgesteld op 12.06.2014. Deze verklaart dat hij betrokkene regelmatig gezien heeft bij verschillende plaatscontroles, er staat niet bij op welke data of bij welke gelegenheden dit concreet is gebeurd. Deze verklaring werd 'geregistreerd'. Een verklaring op eer blijft uiteraard een verklaring op eer, de juridische waarde van dit te laten 'registreren' is nihil. De verklaring kan niet op echtheid en waarachtigheid worden getoetst bij gebrek aan objectief verifieerbare elementen die de verklaring vergezellen.

Uit het geheel van bovenstaande bewijzen kan daarom niet besloten worden dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie onderhouden van minstens twee jaar, gedurende dewelke ze elkaar minstens 3 keer hebben ontmoet, voor in totaal minimaal 45 dagen.

Uit het dossier blijkt evenmin dat betrokkenen een gemeenschappelijk kind zouden hebben.

Daarmee is op geen enkele wijze de voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie overeenkomstig art. 40bis, §2, 2° van de wet voldaan."

Aldus heeft de gemachtigde de drie, hoger vermelde bewijsmogelijkheden onderzocht.

Wat de eerste mogelijkheid betreft, stelt de gemachtigde vast dat de verklaring van wettelijke samenwoning dateert van 2 mei 2014 en dat de verzoekster en haar partner, de heer J. H., officieel samenwonen sinds 6 mei 2015, zodat niet aan de eerste mogelijkheid voorzien in artikel 40bis, § 2, 2° is voldaan. De verzoekster brengt hiertegen in dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij met haar partner heeft samengewoond op zijn oud adres zoals dit werd verklaard door de vorige huisbaas die zijn verklaring op 17 juni 2014 heeft geregistreerd. Volgens de verzoekster heeft de huisbaas met deze registratie de waarachtigheid van zijn verklaring willen aantonen zodat deze aan de gemachtigde kon worden tegengeworpen.

De Raad merkt op dat de vaststellingen van de gemachtigde omtrent de wettelijke samenwoning in overeenstemming zijn met de stukken van het administratief dossier. Wat de verklaring van de vorige huisbaas van de heer J. H. betreft, verliest de verzoekster uit het oog dat de gemachtigde niet alleen heeft geoordeeld dat deze verklaring niet op haar echtheid en waarachtigheid kan worden getoetst bij gebrek aan objectief verifieerbare elementen die de verklaring vergezellen, maar dat hij tevens aangeeft dat deze huisbaas verklaart dat hij de verzoekster regelmatig heeft gezien bij verschillende plaatscontroles, doch dat er niet wordt gespecificeerd op welke data of bij welke gelegenheden dit concreet is gebeurd. Ook deze vaststellingen zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. Waar de verzoekster laat uitschijnen dat de verklaring van de vorige huisbaas wel degelijk als waarachtig moet worden beschouwd, gelet op de registratie ervan, merkt de Raad bovendien op dat de registratie enkel kan aantonen dat de vorige huisbaas de door hem gedane verklaring daadwerkelijk heeft afgelegd. Daarmee is echter nog niet aangetoond of bewezen dat de verklaringen - het bestaan van een huurcontract met de heer J. H. tussen 1 april 2012 en 31 augustus 2012 en de vaststelling tijdens "meerdere" plaatsbezoeken van de aanwezigheid van de verzoekster - zelve aan de realiteit zouden beantwoorden. Bij gebrek aan objectief verifieerbare elementen die deze verklaring vergezellen, kan deze verklaring op eer dan ook, zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing pertinent stelt, niet worden aanvaard als een bewijs van de duurzame en stabiele partnerrelatie.

De verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op foutieve wijze tot de vaststelling zou zijn gekomen dat niet is aangetoond dat de verzoekster en haar Belgische partner reeds meer dan één jaar voorafgaand aan de aanvraag hebben samengewoond zodat niet aan de eerste mogelijkheid voorzien in artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet is voldaan.

Wat de tweede mogelijkheid tot het leveren van een bewijs van de duurzame en stabiele partnerrelatie betreft, stelt de verzoekster in de eerste plaats dat uit de stukken is gebleken dat zij met heer J. H. reeds op 10 februari 2012 een relatie startte. De verzoekster specificeert echter niet uit welk stuk, dat ten nuttigen tijde aan de verweerder zou zijn overgemaakt, zulks dan wel zou blijken. In elk geval blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekster enig begin van bewijs heeft voorgelegd dat de relatie reeds een aanvang nam op 10 februari 2012. Met stukken die de verzoekster niet aan de verweerder heeft voorgelegd voordat de bestreden beslissingen werd genomen, kan in het kader van het onderhavig wettigheidstoezicht geen rekening worden gehouden.

Voorts poogt de verzoekster aan te tonen dat het wel degelijk bewezen is dat zij en haar partner elkaar reeds drie maal ontmoet hebben voor in totaal meer dan 45 dagen. Daargelaten de vraag of de door de

verzoekster naar voor geschoven elementen deze ontmoetingen al dan niet aantonen, merkt de Raad op dat de tweede mogelijkheid voorzien in artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de vreemdelingenwet niet enkel inhoudt dat een bewijs moet worden geleverd van minstens drie ontmoetingen van in totaal minstens 45 dagen maar dat tevens een bewijs moet worden geleverd van het feit dat de partners elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen. Waar de verzoekster wijst op een aanvraag tot wettelijke samenwoning van oktober 2013 (uit het administratief dossier blijkt dat het gaat om een aanvraag van november 2013), een politieverhoor in februari 2014 en de registratie van de wettelijke samenwoning op 2 mei 2014, valt dan ook niet in te zien hoe deze elementen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling in de bestreden akte dat niet is aangetoond dat de verzoekster en haar partner elkaar tenminste twee jaar kennen.

Voor het overige staat het buiten betwisting dat de verzoekster en haar partner geen gemeenschappelijk kind hebben.

Er is dan ook niet aangetoond dat op foutieve werd besloten dat ook niet is voldaan aan de twee overige mogelijkheden voorzien in artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

De verzoekster maakt geen schending van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet aannemelijk.

In zoverre de verzoekster met haar uiteenzettingen zou doelen op een schending van de materiële motiveringsplicht nu zij stelt dat de voorgelegde stukken foutief werden beoordeeld, dient te worden opgemerkt dat uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoekster niet aantoonde dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het vierde en laatste middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE